

Izhaja trikrat na teden v šestih izdanih, in sicer: vsak torek, četrtek in sobota, zunanje izdaje opoldne, večerno izdaje pa ob 3. uri popoldne, in stane z uredniškimi izrednimi prilagami ter s „Kazipotom“ ob novem letu vred po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto 13 K 30 h, ali glid. 6-60
pol leta 6 „ 60 „ 3-30
četrť leta 3 „ 40 „ 1-70
Posamične številke stanejo 10 vin.

Naročnino sprejema upravištvo v Gosposki ulici št. 11 v Gorici v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček vsak dan od 8. ure zjutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. Na naročila brez doposlane naročnine se ne oziramo.

„PRIMOREC“ izhaja neodvisno od „Soča“ vsak petek in stane vse leto 3 K 20 h ali glid. 4-60.

„Soča“ in „Primorec“ se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz v Solski ulici in Jelencsitz v Nunski ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Caserma in Pipan v ulici Ponte della Fabbra.

SOČA

(Večerno izdanje.)

Uredništvo
se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v Gorici v I. nadst. Z urednikom je mogoče govoriti vsaki dan od 8. do 12. dopoldne ter od 2. do 5. popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9. do 12. dop. Upravištvo se nahaja v Gosposki ulici št. 11.
Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu.
Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le upravištvu.

Oglasi in poslanice

se računajo po pet-črtnih, če tiskano 1-krat 8 kr., 2-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. — Večje črke po prostoru.

Naročnino in oglase je plačati loco Gorice.

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček tiska in zalaga razen „Soča“ in „Primorca“ še „Slovensko knjižnico“, katera izhaja mesečno v snopiščih obsežnih 5 do 6 pol ter stane vsakoletno 1 glid. 80 kr. — Oglasi v „Slov. knjižnici“ se računajo po 20 kr. pet-črtnih.

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

Bog in narod!

«Gor. Tiskarna» A. Gabršček (odgov. lv. Meljavec) tiska in zal.

Sleparji slovenskega ljudstva.

(Odgovor centrifugašem pri „Gorici“.)

Stvarna kritika, docela dostojna, o denarnem poslovanju v l. 1900. klerikalne „Ljudske posojilnice“ v Ljubljani je morala silno razburiti živce centrifugašem tam pri „Gorici“, da so začeli bljuvati v svoji besnosti ogenj in žveplo, ki pa pada — pomilujemo! — vse na njihove glave nazaj. Čutijo se vezane v hvaležno obrambo, ker „Centrifuga“ je le revna kreitura Šustersićeve posojilnice, ali dvojnimo jako, da bo dr. Zlindra hvaležen tako strašno nerodnim zagovornikom. — Le poslušajmo, kako bedaste kozle so nam hoteli natvezniti, kakor da ima ves svet glave v mehu ter „ne vidi nič ne sliši nič kot bil bi mrtva stvar.“

Potem, ko na kratko omenja „Sočine“ opazke o gorostasnem razmerju med ogromnim prometom 24.185.294 K in minimalnim dobičkom le 20.555 K, hoče po eni strani lopniti našo vrlo „Goriško ljudsko posojilnico“ ter pokaditi ozlindrati klerikalni s temi-le učenimi besedami učenega katoliškega ljudskega ekonomista. Pravi namreč:

„Ti presneti dohtarček! Zakaj pa vendar ne poveste omejenim Vašim čitateljem, da je „Ljudska posojilnica“ v Ljubljani raiffeisenska, ustanovljena na podlagi neomejene zaveze, ona v Gorici pa na podlagi omejene zaveze? Zakaj jim ne poveste, da znašajo upravni prispevki Vase posojilnice 1-8213%, oni ljubljanske pa 0-5875%; zakaj ne poveste, da sloni Vaša posojilnica na dobičkaželjnosti, ljubljanska pa ima to že a priori izključeno, — ker je raiffeisenska?“

Al ste slišali logiko? „Goriška ljudska posojilnica“ je dobičkaželjna (nočemo tega tajiti, je tudi, ali vedno pošteno!), in sicer zato, ker ta ni raiffeisenska, dočim je dobičkaželjnost pri klerikalni „Ljudski posojilnici“ izključena, ker ta pa — je raiffeisenska!! — Ako bi torej Šustersićeve „Ljud. pos.“ ne bila raiffeisenska, potem bi bila enako dobičkaželjen zavod kakor „Gor. ljud. pos.“. To je vendar najpriprostejša logika!

Zdaj pa čujmo celo resnico! Odprimo Šustersićevo knjigo — „Letopis „Gospo-

darske zveze“ za l. 1898. takoj v predgovoru na str. VI. Tam pa čitamo to-le:

„Izvemsi 17 so vse izkazane posojilnice (torej 63) zasnovane po Raiffeisnovem načinu. Izjeme so zaznamovane s **. Mej izjemami se nahaja v prvi vrsti „Ljudska posojilnica“, ki kot osrednja blagajna ne more biti zasnovana po Raiffeisnovem načinu.“

Ali ne, da je to grozna smola, ker mi poredni „Sočani“ nimamo glave v mehu, da bi centrifugaši pri „Norici“ lože imeli ves svet za norca in sleparili po svoji dragi volji slovensko javnost. Strašna blamaža! „Norica“ kuje klerikalno „Ljudsko posojilnico“ v zvezde, češ, da je raiffeisnovka, dočim tak zavod to niti biti ne sme, kar tudi ni, — in je v „Letopisu“ še izrecno omenjeno, da bi se kdo ne motil, komur raiffeizenstvo preveč po glavi sumi. — Tako slepari „Gorica“ svoje čitatelje!

Hranilne vloge v „Goriški ljudski posojilnici“ vzbujajo klerikalnim sleparjem grozen apetit. — To radi verujemo! Lov na nje je že davno prestopil meje neklih paragrafov; toda neki paragrafi so le za nas, za klerikalce pa ne veljajo, ker jih varuje Ligurijeva morala.

Tudi v tem članku so pokazali na nje grozovit apetit, to pa z neko škodoželjnostjo, ki kaže to klerikalno svojat v vsej nagoti — a bolne nevednosti in hudobije. Evo dokaz!

Iz priobčenega razkaza hranilnih vlog „Gor. ljud. pos.“ po stanju 31. dec. 1900. je „Gorica“ izpisala 28 knjizic, prva s tekočo številko 483, zadnja 2221, v znesku 146.825 K, češ, da te „vloge“ so jako sumljive, ker so preokrogle (kdo se ne smeje tej modrosti!), zato da mora biti to prav za prav le izposojen denar drugih denarnih zavodov. In iz tega zaključuje, da je stanje hranilnih vlog v l. 1900. padlo poleg izkazanih 56.672 K se najmanj za 100.000.

Človek res ne ve, ali bi se jezil ali smejal tej norosti, ki je izraz brezmejno zaslepljene zlobe.

Zdaj pa pogledjmo resnico!

Trditve „Norice“ bi imela nekaj podlage, ako bi bile vse našete hranilne knjizice res vloge drugih denarnih zavodov in vse v l. 1900. Potem bi se lahko reklo:

eto, „Gor. ljud. pos.“ se je l. 1900. za toliko zadolžila pri drugih denarnih zavodih.

Toda knjizice št. 483 — do 1966 (torej 17 od naštetih 28) so bile izdane pred l. 1900, in prva sega nazaj celo do 24. januarja 1895. Kaj imajo vse te knjizice z l. 1900? Saj so bile izdane še takrat, ko so bili v ravnateljstvu sedanje klerikalne korifeje in nosijo vse njihove podpise. — Vse te knjizice torej odpadejo iz naše kombinacije, zato se nismo niti trudili, da bi pogledali, katera vloga je res katerega denarnega zavoda.

Ostane torej še 11 knjizic od št. 1967 do 2221, izdanih l. 1900, v skupnem znesku K 24.025. — Ali smola! Tudi od vseh teh je le ena knjizica mestne hranilnice ljubljanske, in sicer ona št. 1967, z vlogo 8000 K, vse druge v znesku 16.000 K pa so vloge zasebnikov. Ni nasa naloga, da bi javno povedali, zakaj so zneski okrogli, ker vemo prav dobro, da ljudje — ki ne znajo ločiti niti lombardiranje od prodaje vrednostnih papirjev — niso sposobni, da bi mogli umeti take čisto navadne posle denarnega obratovanja. Zato je tridnevni kurz, kateri bo imel neki mladi gospod, jako potreben, da se dr. Pavlica, dr. Kos, in kar je še teh klerikalnih zvezd na Goriškem, ne bi ločili raiffeisnovke od drugih posojilnic ter da jim razložijo, na kakošne načine prihajajo okrogle svote v stanje hranilnih vlog na zadnji dan leta.

Vsake dobre stvari so tri! Tudi centrifugaški sleparji pri „Norici“ se niso zadovoljili z dvema! Na koncu pravijo, da bi dr. Tuma rad bil v zvezi s Šustersičem, kajti ljubljanska mestna hranilnica je delala preveč sitnostij, da je zahtevala celo imenik članov in še druge akte, vsled česar se je Gabršček rentacil vsled te — „sitne zahteve“. — Naj povemo, da je bilo vse to leta — čujtel! — leta 1894., ko dr. Tume se ni bilo. Takrat je ljublj. mest. hranilnica dovolila nekaj kredita, ali ker je naša „Gor. ljud. pos.“ le z omejenim jamstvom, je morala poznati imenik članov. Naravno!

Čitatelj naj sam razsodi, ali je postenemu človeku mogoče — dobiti dovolj primernih besed, da vsaj deloma hladnokrvno zavrne vse take lumparije podlih sleparjev

našega ljudstva! Naj presodi, kako težek je boj postenjakov nasproti svojati, ki divja na tako brezobrazne načine proti najkoristnejšim ustanovam našega naroda!

Dopisi.

Iz Kožbane. — (Zamorec se pere.)
Slučajno sem prisel po opravkih tudi v Gorico. Da potolažim svoj filistrski želodec, sem si kupil nekoliko sira, in ko odvijem zavoj, lejte, kaj najdem: bil je del „Gorice“ od 7. maja, kjer citam dopis iz zahodnih Brd, v katerem se pere zamorec recte kožbanski ekspozidžupan.

Priznati moram, da tako duhovite cvetke, kakor jih nahajamo v dotičnem dopisu, zamorejo vspevati samo na gnojščih — kožbanskega ali gradenskega farovža. — Pred vsem bodi dopisunu „Gorice“ povedano, da pisec notice „Pozor, varujte se!“ ni identičen z onim dopisnikom iz Vrbovej in da pač ni nikakršen „filistr“. Ne! Pisec dotične notice kakor sam sebi (ako tudi vsakemu drugemu rad privoščim, da se veseli po avoje in ga spije tudi kako merico. Kdor pa se božje kapljice toliko naleze, da ne ve več, kaj govori, naj gre lepo domov in naj pusti druge ljudi pri miru! Ako pa tukšen končno sistematično ljudi hujska proti ljudem, ki so moralno pač zvišeni nad nizkimi nazori kožbanskih klerikalnih politikov, kakor je to skušal storiti kožbanski ekspozidžupan, je potreba, da se dotičnika odločno zavrne. Kaj treba takšnega hujskanja? Ali vam afere v Gočah in Skopem ne zadostujejo? Hočete mar tudi v Kožbani ednakih eksempljev??

G. dopisniku „Gorice“ se póżna, da je studiral tudi ligvorjansko moralo, ki dovoljuje izrek: reci, da ti ne poreče. Radi tega skuša že v naprej natolcevat in obrekovati ljudi, ki mu niso nikoli nič zalega storili. Pri tem pa se zgraža nad — hudicem. G. dopisnik vendar očitvidno natolcuje in obrekuje. Kdor pa obrekuje, stori smrten greh, in kdor stori smrten greh, pride v pekel, kjer mora gotovo priti tudi s hudicem v dotiko. Ako se torej dotičnik že v življenju nekoliko seznanil s tem mojstrom laži — je torej vender le njemu v korist, ako se mu ga tuintam pokliče v spomin, da se ga pozneje ložje privadi!! Čemu se torej zgražate nad hudicem??

Quo vadis?

Roman.

Polski spisal Henrik Sienkiewicz. — Poslovenil Podravski.

(Dalje.)

In pri teh mislih je strepetalo njegovo apostolsko srce ter je rekel v duhu svojemu Učeniku: „Gospod, kaj naj počnem v tem mestu, v katero si me poslal? Njegova so morja in suha zemlja, njegove živali na kopnem in v vodi, njegova mesta, kraljestva in legijoni, ki jih čuvajo, jaz pa sem, Gospod, preprost ribič iznad jezera! Kaj naj počnem in kako naj navladam njegovo zlobo?“

Tako govoreč je dvignil k nebu svojo sivo tresočo se glavo ter molil in klical na pomoč iz globine sreca svojega božjega Učenika, poln bojazni in tuge.

Iz te zamišljenosti ga je zdrnil glas Ligije, ki mu je rekel:

„Vse mesto je, kakor bi bilo v ognju...“

Solnce tega dne je zares čudno zahajalo. Njegova ogromna plošča se je že za polovico skrila za janikulski grič in vse obnebe je pokrivala rudasta zarja. Na desno so videli orjaško obzidje Velikega cirka, nad njim so se dvigale palače na Palatinu, in uprav pred njimi za forum Boarium in Velebrumom se je razgrinjal grič Kapitol z Jupiterjevimi templom. Obzidje, stolpi in templi so se nekako kopali v blesku one zlato-rudaste zarje. V daljavi vidni deli reke so bili tudi popolnoma rudasti, kakor bi se ondi preta-

kala sama kri, in čimbolj je solnce zapadalo za janikulski grič, tem bolj je njega svetloba postajala rudeča, ki se je širila in širila, dokler ni zalila vseh sedmerih vrhov, s katerih se je stakala po vsej okolici.

„Vse mesto je kakor v ognju,“ je ponovila Ligija. Peter si je zakril z rokami oči ter rekel:

„Jeza božja počiva nad njim.“

XV.

Vinicij Ligiji:

„Suženj Flegon, po katerem ti pošljem to pismo, je kristijan ter jeden teh, ki zadobé svobodo iz tvojih rok, moja najdražja golobica. To je star služabnik naše hiše, in za to morem po njem poslati pismo povsem zaupno in brez bojazni, da to pismo ne bi prišlo v tvoje roke. Pišem ti iz Laurentuma, kjer smo se ustavili radi silne vročine. Tu je imel Othon prekrasno vilo, katero je o svojem času daroval Popeji, in ona mu je ni vrnila, dasi se je ločila od njega. Ko pomislim na vse one ženske, katere me sedaj obkoljujejo in na tebe, pa se mi zdi, da so iz Deukalijonovega kamenja nastali različni ljudje, ti pa si nastala iz kristala. Čudim se ti in te ljubim z vso dušo tako, da bi hotel govoriti samo o tebi, in kar siliti se morem, da ti pišem o svojem potovanju in druge dvorske novice. Cesar je bil tukaj Popejin gost, in ona mu je pripravila sijajen sprejem. Ni pozvala sem mnogo Augustijancev, toda jaz in Petronij sva bila med povabljenimi. Po obedu smo se vozili v zlatih ladjicah po morju, katero je bilo popolnoma mirno, kakor zaspano in tako plavo, kakoršne so, o boginja, tvoje oči! Veslali smo sami, kar je očitno ugajalo Augusti, da jo vozijo konzuli ali njih sinovi. Cesar, stoječ pri krmilu, v škrltasti togi, je prepeval slavospev morju,

kateri je zložil minulo noč ter mu z Diodorom preškrbel napev. Na drugih ladjicah so nas spremljali sužnji iz Indije, ki znajo svirati na morskkih školjkah, in okrog nas so se pojavljali številni delfini, kakor bi jih bila zares izvabila godba iz globeli Amfitride. A jaz, ali veš, kaj sem vse delal? Mislim sem ná-te, koprnal po tebi in bil bi rad vzel to morje, to vreme in to godbo ter vse daroval tebi. Ali hočeš, da se enkrat nastanimo nad morskim obrežjem, daleč od Rima, draga moja Augusta? Imam zemljišče v Siciliji, kjer je ves gozd mandeljvih drevce, ki cvetó nalik rožam ter stojé tako tesno pri morju, da se njih veje dotičejo morske površine. Tam te hočem ljubiti in poveličevati oni nauk, katerega me nauči Pavel, ker sedaj mi je že znano, da on ne nasprotuje ljubezni in sreči. Ali hočeš?... Ker pa ne morem slišati odgovora iz tvojih sladkih ust, pišem ti dalje, kaj se je bilo dogodilo na ladiji. Obrežje je bilo kmalu ostalo daleč za nami, in ko smo pred seboj zagledali jadra, je takoj nastalo pričkanje, ali je to navadna ribiška ladija, ali pa ona velika ladija iz Ostije. Jaz sem jo zagledal prvi in Augusta je dejala, da mojim očem ni ničesar skrivata, ter spustivši urno na lice zavoj, me je vprašala, če bi jo spoznal tudi pod zavojem. Petronij ji odgovoril takoj, da za oblakom niti solnce ni moči videti, toda ona je rekla kakor v šali, da tako bister pogled bi mogla zaslepiti samo ljubezen, ter jela naštevati mi razne Augustijanke, izpraševaje me, katero njih da ljubim. Odgovarjal sem ji popolnoma mirno, in ona je proti koncu omenila tudi tvoje ime. Govoreča o tebi, je znovič odgrnila zavoj ter me pozorno in ob enem jezno pogledala. Zares sem hvaležen Petroniju, ki je ob tem času zasuknil ladjico ter odvrnil od mene njeno pozornost, kajti ako bi bil čul o tebi

G. dopisnik „Gorice“ je pa tudi jako originalen, ko pere kozbanskega zamorca. Rad bi, s tem, da hvali g. Kostanjevca, opral ekspodžupana na Belem. Vsak otrok v kozbanski fari ve, da se dotičen dopis v „Soči“ ne tiče g. Kostanjevca v Golembrodu, ki uživa splošno spoštovanje in se je res tudi pošteno trudil za zboljšanje cest v kozbanski fari. Ker pa g. Kostanjevec ni ravno po godu kliki, h kateri pripada dopisnik „Gorice“, je ravno klerikalna stranka največ zakrivila, da ni mogel svojega namena doseči. O ne, prijatelji, da bodete vedeli: ekspodžupan, ki je bil na „krščanski“ podlagi tako skrivnostnosladko ginjen, da je bas v ravnosti krčmi, kjer ima zaslužni in splošno priljubljeni kozbanski učitelj stanovanje, zelo neskrščansko hujskal ljudi proti „Tumovcem“, proti „Soči“ in „Primorcem“, dasi je „Primorca“ sicer kontno sam rad čital — ni bil iz Golegabrda, nego nekje tam od Belega. — —

Dixi. Ako g. dopisnik želi še kaj več izvedeti, smo mu še drage volje na razpolago. Y.

Iz kozbanskega kota. — Dobil sem v roko „Norico“ št. 36. — Gledam in čitam. Preidem do nekega dopisa „Iz zahodnih Brd“, hotel sem to čitati, ker sem tudi jaz Bric in rad berem domače novice. Ali glej, tu se ne vidijo novice ali resnice, ampak tu je ponatisnjen neki do picice podli in infamni dopis. Čujte, čujte! Ta breznačajni dopisnik hoče nedolžnega podžupana Kostanjevca na dan spraviti, češ, on je oni „debeli podžupan“ kozbanski, kjer ga še celo pere; da on ni bil na shodu na Vrhovlju „na katoliški podlagi“ itd. Saj to je resnično, ker on tudi ni bil! Pa tudi „Soča“ njega ne blati, ampak zlobni klerikalci hočejo v „Norici“ zatajiti svojega... in vse na g. Kostanjevca zvrniti, čeravno on se nikdar na tem shodu ni bil.

Premislite, vi klerikalci, ali se ne pravi to čast krasti? Imate še sedmo Božjo zapoved? Rečem pa, da ne bodete dalje pod poseveno krilo zakrivali vašega uzornega in moralnega „expodžupana“, kateremu je bila „Soča“ nekaj očitala o shodu na Vrhovlju in kateri se je bil moralno-divje izrazil v Kozbani: „Bog varuj, ako pride kak Tumovec k nam, ubijemo ga!“ Torej ta „expodžupan“ (in ne podžupan; to je bila pomota) se piše neki Martin Kabaj iz Belega, kateri je tudi pri neki obč. sej. ponujal 2 gld. županu za smodnik, naj pestrelli vse liberele, da vsi pokrepajo.

Temu se še čast doklada, ako se on domisljivo okoli baha: jaz sem „podžupan kozbanski“. Tako hočejo naši božji klerikalci vse zvrniti na naprednomisleče može, jih z tako zlobno nakano prati, da bi svoje podrepnike lože vsega oprostili.

Ali niso to falotje na katoliški podlagi?

Gorjansko, dne 15. maja. — Dragi g. urednik! Že dolgo časa ni bilo nič slišati iz naše vasi v „Soči“. Mogoče že kedo misli, da smo padli v klerikalne roke, ali to pa ne! Trdno stojimo v vrstah narodno-napredne stranke, a srce me boli, ko vendarle vidim nekatere, kako se pogrezajo v temi in tako postopajo nekateri naši pravi sovražniki kakor janičarji za časa Turkov.

Kam pridemo, če nas bodo klerikalci tako napadali? Napadajo pa nas povsodi, naj bo kjerkoli, tako v zatistju kakor na javni cesti. Pa, oni so si svesti svetih nebes kakor Turek, ako kristijana ubije. Njih kolovodje so pravi pravcati inkvizitorji iz srednjega veka, njim ni nič do svojega bližnjega: ako ne trobi v njihov rog, ga sramotijo, kjer ga dobé. Cerkev jim ni več sveti kraj, ne spovednica, ne sv. maša, pridige in krščanski nauk so le politične, še celo pri procesiji ne pusté ljudi v miru. Fred celo procesijo je napadel naš nunc neko mladenko, ker ni bila prisla k njemu k spovedi, rekoč: „Ti nisi bila pri sv. spovedi in tudi za procesijo ne smeš iti; proč hodi!“ Ali kako se je nasmodil, priča mladenkin odgovor: „Vi lažete, tukaj je spovedni listek!“ Blamaža za g. nuncia ali prav njemu, ki povsodi vtika svoj nos.

Zdaj križni teden so klicali: Kriste, usmili se nas, Kriste, usmili nas! Jaz in z menoj še marsikdo pa kliče: Kriste, usmili se jih! Kriste, ne usmili jih! Kajti ako bi jih Kristus uslišal, bi bili mi pogreznjeni v globočino zemlje, ker nam želé le hudo ter bi nas radi zgrabili kakor zagrabi volk ovco ter jo raztrga. — Židje ste, neverniki, pogani, ki nočete slišati glasu svojih dušnih pastirjev“. Dá, slišimo ga, ali kam nas vede Vaše utenje, kam Vaši vzgledi in kam de-rejo Vaši pristasi? Ali veste, kam?! — —

Tam v postu je delil naš Slokar vaškim fantom listke, in tam je povedal, da c. kr. namestništvo v Trstu je izdalo ukaz, da imajo vsi duhovni popisati vse hudobne in pijance ter popise poslati na vlado. Fantje pa so rekli: Ali veste, kdo bo prvi popisan na tisti poli? Nikdo drugi nego Vi in Vaša kuharica?

Kateri so pa tisti, ki jih imenujete dobre kristjane? Ali ne tisti, ki se v cerkvi spakujejo, da se vsem gnjus, včasih še celo Vam. Ali se spominjate, da ste rekel nekoč neki uplivni osebi, ko Vam je to omenila, da kaj jim hočete? — Sam dobro veste, da če plašč proti burji obračate, ga Vam odnese, veste pa tudi, da mi nismo vsi taki, da bodemo hodili k Vam krožnike... ter pit Vase slado vince — ga imamo, hvala Bogu, doma!

Siti smo pikanja in drugih nevšečnosti, zato pa obračamo hrbet zdrazbarjem ter upiramo oči tja doli proti jugu, da bi se otrsli tistih, ki so nevedni svojega poklica, da bi izšla nam od tam doli zarja miru in sprave, prave vere ter sporazumljenja med ljudmi in dušnimi pastirji. Pridite, tisti časi, pridite skoro!

Z Bolškega. — Bilo je že v cenj. „Soči“ omenjeno, kako hoče naš Abram (vulgo Sapa) kot mogočna kloča vse pravoverni piščeta našega okraja spraviti pod svoje peruti. Nekoliko jih je vlovil res, kateri „iz prepričanja“ trobijo v njegov klerikalni rog. Kakšne korifeje so pa, to je Vam, gosp. urednik, znano že iz prejšnjih dopisov. Plujcu ni treba praviti: ta in ta je, kajti spozna jih lahko že sam, če ne po drugem, vsaj po njih zarjavelo-rudečem nosu. Ne bi premleval več tega, ko bi se ne bilo dogodilo v nedeljo t. j. 12. t. m. res imenitno poglavje modernega klerikalizma po geslu kardinala Missije: duhovnov manjka. Ker torej duhovnov manjka, tudi ni res, da so imeli Ložani ome-

njeno nedeljo mesto ene maše dve; zadnja s „primernim“ govorom našega „delavskega izobraževalnega društva“. Tudi to ni res, da je čutila naša recimo „Sapa“ potrebo, ker sami shodi po sosednih občinah niso mu rodili zaželjenega sadu, spraviti se tudi na lece; ker pa vse to ni res, je pa vendar gola in sv. resnica, da je ono nedeljo bliskalo, gromelo in treskalo raz leco v Logu. Drugo nedeljo bo mogoče v kaki drugi občini, le pripravite se na to, sosedje!

Poučeval je ljudstvo, da krivi preroki so že na svetu in sicer v podobi „liberalcev“ in še hujski njih časniki kot „Soča“, „Primorec“, „Sl. Narod“. Prašaj pa, cenj. čitatelj: kdo sega po naprednih listih, kot so omenjeni, poželjiveje: ti „liberalci“ ali pa politikujoči gospodje v črni suknji?!

Če se torej oni ne boje, da bi jih sam hudobec zgrabil ter pohrustal — se boš li ti bal? Da jih bero, je očitno, sicer bi ne vedeli, kaj je v njih, a ne, ki vedó še za vsak pomotoma vrinivši se malenkostni tiskovni pogrešek. Torej če hočes po Abramovih besedah tolmačiti si, v kom vidiš zlobnejšo dušo od njegove? Gosp. Abram, ali ne čutite, da se bijete sam seboj po zobeh? Vsač trezno misleči človek mora Vas imeti za bedaka!

Med drugim ste omenili, hotoma zavijaje, nekako tako, kot bi vsi naprednjaki imeli papeža za „izvržek človeštva“, ali pozabili (!!) ste povedati, kje je bilo ono pisano. Kako bi se pač moglo imenovati tako zavijanje? — Naš jezik je v takih besedah prenedolžen, izposoditi bi se ga mogli le od naroda, kateri vam je pripomogel do zmage v peti kuriji!

Pot do anarhizma pripravljate, pa veliko. Le tako naprej, gosp. Abram, le pazite, da Vas ne bodo imeli ob svojem času v kletki, kot ptička z nizkim tonom, kajti nam se vendar le smilite, ker nimamo tako hudobne duše kot Vi.

Veliko bi se dalo še govoriti o tem Vašem političnem govoru raz leco, a ker je bistra „Soča“ vaš tukajšnji govor po nemalem zaslužnji že okrcala, in ker je ta istega modela, naj to zadostuje!

Ker mu pa ta govor še ni zadostoval, je klical še tistega popoldne shod, kakor je bilo pred cerkvijo razglašeno, v krčmi dokaj „naštimanega“ gosp. Martina in še lepše njegove druge klerikalne polovice — Splate. Naznanja-li gosp. Abram take shode politični oblasti, ni znano?! Blagoslovljeni Abramov vspeh shoda je bil ta, da so morale žene udeležence shoda pod pazduho domov vlačiti — ostalim pa so pele klerikalne „batine“ po klerikalnih glavah. Vzrok vseh teh klerikalnih zdrazbarij v Logu pa sta zgoraj navedeni osebi, ki v sporazumnosti spletata svoje dokaj umetne klerikalne mreže, kamor se nekateri pomilovanja vredni od njiju odvisni ter nevedni občinarji love.

Spomnite se, Gor. Ložani, obč. vode! Kdo je vzrok, da ste morali toliko časa v potok po njo hoditi? — in boste še morali! Spomnite se tudi, kam je postavil občinsko hišo, v kateri je tudi pisarna! koliko so lažje Martinovi sodi čez leto in dan prav radi tega! Spomnite se, Sp. Ložani, na preteklo „afero“ pošte, katero hoče spraviti na vsak način pod svojo streho, s katero bi dobil spet novi vir dohodkov. Ali previdna

slav. c. kr. poštna in brzojavna direkcija v Trstu bo tudi to upoštevala. Spomnite se dalje tudi vi, Strmčeni, na to, zakaj je kupil vašo žago, s pomočjo katere bo vas spravljal v odvisnost! Konečno, premisljute še to: zakaj sta se Martin in njegova Mica udala gosp. Abram, s katerim vas sedaj slepita! Do konečnega sklepa pridete že sami, ker gotovo izprevidite, da to je le njegov „kšeft“.

Javnosti bodi pa povedano, da sta označena naročnika tudi naše vrle „Soče“, ki pa koj po vročitvi sfrči v „sporherd“, med tem ko se „Prim. List“, in če se ne motim, tudi „Gorica“ oblastno sirta po njiju lokalih.

Pa še nekaj Ložanom: ubil se je tudi cerkveni zvon in sedaj morajo napraviti oba nova. Slišijo se glasovi, da jih najbrže naroče iz Vidma. Opozoriti je treba prizadete na Podgrajskega knjižico „Narodni grehi“, tiskano celó v „Narodni tiskarni“. Sicer po čem bo to disalo, gosp. „deputato friulano?“ — Če bo treba, pride še.

Domače in razne novice.

Ug. naročnikom. — Pregledovanje knjig je pokazalo, da so naročniki dolžni veliko svoto, kar dela podjetju le težave. — Ali ker moramo narediti red po vzgledu vseh zdravih podjetij, smo sklenili to-le:

S koncem maja se brezpogojno ustavi list vsem nemarnim plačnikom, pred vsemi pa onim, ki so še kaj na dolgu do konca leta 1900.

To na znanje vsem, da ne bo pozneje nepotrebnih in neumestnih pritožb. Naj bo kdo še tako znan pristav in rodoljub, mu list ustavimo; zato naj se na to nikdo ne zanaša, kajti nemarni plačevalci ob takih razmerah, kakršne so sedaj, niso naši pravi prijatelji. Troški za „Sočo“ in „Prim.“ presegajo 30.000 kron, ki upravnistvu ne rasto v blagajni. —

Osebno vesti. — Poštni nadoskrbnik v Opatiji g. Fran Leban je dobil od rumunjskega kralja viteški križec rumunske krone. — Pravni praktikant g. Ant. Carli je imenovan avskultantom v Gorici.

Smrtna kosa. — Včeraj ob 11. uri dop. je umrla gospa Josipina Nemic, roj. Tomsic iz Bilj, soproga g. Iv. Nemic-a, solastnika opekarn Bilje-Bukovica. — Ranjka je dolgo časa bolehal na neozdravljivi bolezn. Pogreb bode jutri ob 8. uri zjutraj. — Mir njeni duši, preostalim naše sožalje!

Droboj! — Iskala sta nas v nedeljo blizu polдне dva stotnika, kakor se čuje, odposlana od odvetnika viteza Kamila dr. Eggerja. Ker sta našla uredniške prostore zaprte, sta šla h g. dr. Staniču, s katerim sta imela dlje časa dolge razgovore. Ljudje, ki imajo dobra ušesa, trdó, da je sumelo opetovano nekaj o — pistoli!

Vsakemu, kar mu tiče. — Iz neke izjave v „Prim. L.“ smo doznali, da predsednik „Katoliško-političnega in gospodarskega društva“ v Kobaridu je — „deževni“ poslanec in zemljemerec po milosti božji gosp. Janez Lapanja. Kako malo vedó Kobaridci o tem društvu, je razvidno iz tega, ker je naš dopisnik mislil, da so izvolili za predsednika nekega moža v okoličanski vasi. Zato pa se tudi ono označenje predsednika ne tiče osebe gosp. deževnega poslanca. Vsakemu, kar mu tiče! Dostavljam le še, da dopisnik ni niti z besedico napadel njegovega — verskega prepričanja! Ne mešajte pojmov! — Da je gosp. Lapanja persona grata po vseh farovžih, to vemo že davno. Ko se ljudje toliko ojunacijo, da njega kam kličejo, je povsod stalen gost v farovžu. Njemu to kaže, nunccev pa nič ne stane, saj

kakšno zoperno ali smešno besedo, ne bil bi mogel pošlačiti svoje jeze in z veslom razbil bi glavo tej zlobni in razuzdani ženski... Ali se še spominjaš, kar sem ti pripovedoval pred svojim vhomom v Linosovo hišo o onem dogodku na obrežju Agripinega jezera? Petronij se boji zá-me ter me je še danes rotil, naj ne žalim Popejinega samoljubja. Toda Petronij me več ne razume ter ne vé, da razun tebe zame na svetu ni več razkošja, ni lepote, niti ljubezni, in da Popejo samo preziram in mrzim. Ti si popolnoma spremenila moje dušo do te mere, da bi se k svojemu prejšnjemu življenju ne mogel več vrniti. Toda ne boj se, da bi me tu doletelo kaj slabega. Popeja me ne ljubi, kajti ona ni zmožna nikogar ljubiti, in njene želje izvirajo samo iz jeze na cesarja, kateri je še vedno pod njenim vplivom, in kateri jo nemara še ljubi, pa je vendar več ne sčedi ter ne skriva pred njo svoje nesramnosti in svojih zločinov. Rečem pa ti še nekaj drugega, kar te mora povsem pomiriti. Peter mi je rekel pred odhodom, naj se ne bojim cesarja, češ, da mi tu niti las ne pade z glave in — jaz mu verjamem. Neki glas mi pravi v duši, da vsaka njegova beseda se mora izpolniti, in ako je on blagoslovil najino ljubezen, da niti cesar, niti vsa moč Hada, niti sama Usoda ne zmora odtegniti mi tebe, o Ligija! Kadar mislim na to, sem srečen, kakor da sem sam Lobo, katero jedino je srečno in mirno. Toda tebe, kristijanko, nemara žali to, kar ti govorim o Nebu in Usodi? V tem slučaju mi odpusti, ker grešim nehoté. Krst me sicer še ni prerodil, toda moje srce je enako prazni čaši, katero ima Pavel iz Tarse napolniti z vašim sladkim naukom, ki je tem slajši zá-me, ker je to tvoja vera. A ti, boginja, vpiši mi v zaslugo vsaj to, da sem iz te čaše izlil vse to, kar jo je poprej napolnivalo, da sem

sedaj povsem podoben žejnemu človeku, ki stoji pred čistim vrelem. Naj torej najdem milost v tvojih očeh. V Anciju hočem po dnevu in po noči poslušati Pavla, ki je med mojimi ljudmi že prvi dan zadobil tak vpliv, da ga obkoljujejo brez nehanja in da ga ne smatrajo samo za čarovnika, marveč skoro za nekako nadzemeljsko bitje. Včeraj sem zapazil veselje na njegovem obrazu, in ko sem ga vprašal, kaj dela, mi je odgovoril: „Sejem“. Petronij ve, da je on med mojimi ljudmi, kakor tudi Seneka, ki je čul o njem od Gallona. Toda zvezde že bledé, o Ligija, in jutranji „lucifer“ sveti čim dalje jasnejše. Kmalu tudi od zarje zarudi morje, toda vse še spi okrog mene in samo jaz mislim ná-te, ker te ljubim. Pozdravljam te ob enem z rano zoro, sponsa mea!

XVI.

Vincij Ligiji:

»Ali si že bila, moja draga, kdaj z Aulovimi v Anciju? Ako nisi, se bom čutil srečnega, če ti ga bom mogel enkrat pokazati. Že od Laurenta so razstavljene po obrežju same vile, druga za drugo, v Anciju samem je nepregledna vrsta palač in stebričja, katerih stebri se zrkaličje v vodi, ako je lepo vreme. Tudi jaz imam tukaj vilo nad samim morjem, in za njo sadnik iz oljk in cipres, in kadar pomislim, da bo ta vila enkrat tvoja, pa se mi zdi mramor dokaj svetlejši, vrtovi dokaj bolj senčnati in morje dokaj modrejše. O, Ligija, kako krasno je življenje in kako sladka ljubezen!

Stari Meniklej, ki oskrbuje to vilo, je nasadil na livadah pod mirtami cele kupe potočnic. Ko sem jih zagledal, sem se spomnil Aulove hiše, vašega impluvija in vašega vrta, v katerem sem sedel poleg tebe. Tudi tebe bodo te potočnice spominjale na tvojo rojstvo

hišo, in radi tega sem gotov, da se ti prikupi Ancij in ta-le vila. Takoj po dohodu sva se dolgo razgovarjala s Pavlom pri obedu. Govorila sva o tebi, na kar me je on začel poučevati, in jaz sem ga pozorno poslušal. Rečem ti samo to, ko bi znal pisati tako, kakor zna to Petronij, da bi ti še ne mogel opisati vsega, kar sem občutil v svojem umu in svoji duši. Nisem se nadejal, da more biti na svetu taka sreča, taka lepota in tak mir, ki ga ljudje ne poznajo. Toda vse to si prihranim za razgovor s teboj, ko bom v prvem prostem času mogel pohiteti v Rim. Povej mi, kako more zemlja ob enem nositi takšne ljudi, kakor so apostol Peter, Pavel iz Tarse in cesar? Vprašam te to radi tega, ker sem onega večera, ko sem poslušal Pavla, prebil pri Neronu; ali pa veš, kaj sem čul tamkaj? Najpoprej je sam cesar čital svojo pesem o propadu Troje, na to pa je začel tožiti, da še nikdar ni videl gorečega mesta. Zavidal je Prijama ter ga imenoval srečnega človeka, da je videl propast in požar svojega rojstnega mesta. Na to mu je rekel Pigelin: »Reči, božanstveni cesar, samo jedno besedo, pa jaz prvi vzamem bakljo, in ko napočí noč, zapalim Ancijum.« Toda cesar mu je dejal, da je bedak. Kam naj grem takrat — mu je dejal — srkat morskí zrak in čuvat svoj glas, s katerim so me obdarili bogovi in kateri, kakor pravijo, moram čuvati v blagor človeštva? Ali mi mar ne škoduje samo Rim, mar radi zadušljivih izparov iz Subure in Eskvilina ne dobim kašlja in mar bi požgani Rim ne ponudil stokrat krasnejšega in tragičnejšega pogleda nego Ancij?

(Dalje pride.)

redi vse naše ljudstvo, pa se kako dobro! Vsega je dovolj tudi za deževnega poslanca!

30-letnice svojega učiteljevanja so dovršili 18. maja t. l. sledeci gg. učitelji: Anton Leban, nadučitelj v Komnu, Tomaž Lukančič, učitelj v Gabrijah, in Vinko Vodopivec, nadučitelj v Grgarju, kajti 18. maja t. l. je poteklo dolgih 30 let, odkar so skupaj dostali učiteljski izpit. Med njimi so delali učiteljski izpit tudi Avgust Leban, Vinko Černič in Miha Zega. Prvi je umrl v Gorici kot vadnični učitelj; drugi je tudi umrl kot učitelj v Sempetru pri Gorici in zadnji je šel kot nadučitelj kanalski v pokoj in je sedaj župan v Kanalu.

Iz tega je pač razvidno, kako hudo razsaja smrtna kosa med učiteljskim. Ostalim trem želimo še mnoga leta v prospah solstva in naroda!

V Devinu postavijo prihodnji teden skromen kamen na grobu rajnega skladatelja in učitelja Hrabroslava Volariča. Natančneje sporočimo.

Marinčeva zaupnica. — Z Goriskega so se odzdravili z zaupnicami: dr. Pepe na celu, „Centrifuga“, posojilnica v St. Petru (g. Ličan! Zakaj ne tudi tamkajšnja kmetijska zadruga?), ona v Tomaju, in sedaj je pripadljaj se ošabni kojsčanski župnik Marinčič svoje sepavo zaupnico v imenu „nacetstva“ hranilnice in posojilnice Kojsko-Smartno v Brdih. Marinčič govori o „kranjski framasonski tolpi, katera bi dr. Sustersiča rada v zemljo poteptala“ (kaj ga ni zbindra poteptala?), ali „tudi združeno slovansko in nemško divjastvo ni nič doseglo, kajti značajan katoličan je nepremagljiv.“ Čudno, da je tega „nepremagljivega“, značajnega (kaj pa zbindra, tiče k značaju?) katoličana obsodila zbornica na tak način ter mu povedala, da ima od zbindre umazane roke, da je kriv nepošteno agitacije (Prosimo, gosp. Marinčič, tako je rekel sam „Primorski List“) nasproti kmetijski družbi! Da je človek „nepremagljiv“ značajan katoličan, zato treba menda po Marinčičevem modrovanju zbindrastih rok in nepošteno agitacije?! Res, lepi katoličani. Uboga katoliška vera, s katero se naravnost norčujejo — božji namestniki!

Hoteli so Vas ponižati, a so Vas povisali! — dr. Sustersiča torej so povisali! Da, povisali so ga v dr. Zbindro! Na koncu pa Marinčič še odkrije svojo ljubezen dr. Sustersiču, da naj le ostane, da je že na pravi poti! Po mostro, na pravi poti, ki pelje — v Zbindro! — — —

Ubopi Brici, katerim gospodari duhovnik s takimi nazori!

Politika in petje. — Čahejmercinajada v „Gorici“ obsega med drugim tudi take odstavke:

„Gospodar petja, gospodar mladine“ — si je mislil dr. Tuma — „in čegar mladina, tega prihodnost. Petje je ljubo vsakomu, ono mi odpre pot v vse sloje mestnega prebivalstva; s petjem se najlažje in najbolj prikrito približam mestni inteligenciji, ki mi je politično najbolj oddaljena: s petjem se mi po izletih pevec iz mesta odpre pot v bližnjo okolico in dalje na deželo. Zaupni politični shodi — vidim — premalo širijo moju politiko; javni politični shodi mi spravijo „klerikalce“ na noge, da mi zabranijo zborovanje ali me celo zaženejo v beg, s petjem pa pojde drugače. Izlet pevec se v „Soči“ naznani, ali pa ne naznani. Petje mi zlobna ljudstvo skupaj, iz petja se razvijejo napitnice, iz napitnic govori o narodnosti, o petju in po malem o politiki. Tako bode torej ljudstvo prihajalo na politične shode, ne da bi se tega zavedalo. Zavednih nasprotnikov ne bode, moja tajna nemara ostane prikrita v petju, in jaz pridem iz lahka do tega, cesar nisem mogel doseči doslej z največjim naporom.“

Ali ni to divno naslikano? In teh stavkov je razvidno, koliko važnost pripisujejo klerikalci takemu pevskemu zboru in se jim — sline cedé.... Joj, kako radi bi ga imeli vpreženega v svoj voz! Boga mi, „kavci“ bi ne imeli nič proti vsemu temu, ako bi mogli zapisati namesto imena Tumovega — Gredolčičevo! V tem slučaju bi bilo vse prav, vse velikanskega pomena za probujno narodnega ponosa v Gorici in celi okolici. Ker pa novo društvo ne pleše na klerikalni takt, marveč je docela samostojno, zato vidijo v njem le strankarsko politiko, dočim je ziva resnica ta, da je bil že skrajni čas, da smo dobili v Gorici tako društvo, ki povzdigne narodno zavest in zlasti narodni ponos v mestu in okolici.

S tem seveda še ni rečeno, da so člani našega društva brez političnega prepričanja. Absurdno bi bilo, misliti dandanes kaj takega o inteligentnih mežeh in mladini. To politično prepričanje vseh članov je pa tako, da nikogar ne odbija od društva, marveč da se vsakdo v taki družbi prav dobro počuti. Da bi se radi politike sprli, ni misliti, če tudi je ta bolj miren, oni bolj vroč, ta svojega prepričanja ne nosi povsod na čelu seboj, drugi pa ga brezskrbno pokaže ob vsaki priliki. Menimo, da se razumemo!

Kako pa klerikalci dosledno in skrajno nevarno tirajo politiko, dokazuje — Čitalnica. Tu imajo prvo besedo poleg predsednika še Čahej in Mrcina, in ti gospodje vodijo Čitalnico docela po željah in težnjah klerikalne stranke. Od naprednjakov vsled tega ni še nikdo izstopil. — Denimo pa, da bi naprednjaki enako postopali, ali da bi nastopili le na občnem zboru tako, kakor

lani klerikalci in njihovi „liberalni“ oprode, to bi zagnali postenjaki vaj-vaj in — odstopili bi vsi, po geslu: Naj vse hudič vzame, kjer mi ne komandiramo! Taki so! In ker v „Pevskem in glasbenem društvu“ ne komandirajo, zato — naj ga hudič vzame! Res, nevarnost je, da bi ob delovanju tega društva stembela kaka klerikalna zvezda, pa to ne bo nikogar motilo. Namen društva to ni; ako pa doseže tudi take blagodarne posledice — tudi prav.

Porotne razprave. — Včeraj je sedel na zatožni klopi mlad tat, star komaj 17 let, z imenom Luigi Romolo Tunini, rojen in pristojen v Gorici, že kaznovan radi tatvine. Vkradel je bil svojemu bivšemu gospodarju v St. Mavru Radišji svoto 1291 K ter zlatenine. V zaporu je nalagal sodnijo, da je skrnil nekaj kron za Dörflesovo tovarno. Ko so ga peljali stražniki tje, je hotel ubežati ter pri tem ranil enega izmed stražnikov. Torej je na zatožni klopi tudi radi javnega nasilstva. Tunini je vse obstal. Obsodili so ga na 5 let v ječo.

Trije koncerti — v Mrcinovi domišljiji. — V „Norici“ so se pohvalili, da so bili v „Čitalnici“ z Mrcinovimi pevskimi — že trije koncerti, dočim ni privedilo novo „Pevsko in glasbeno društvo“ niti enega.

Kdaj trije koncerti? Prvi — „Sne-guljčica“, drugič zopet — „Sne-guljčica“, tretjič — zabavica deklic Solskega doma! Kaki trije koncerti?! Zaba se napihuje! In predstavo „Sne-guljčice“ so omogočile le — odlične naprednjakinje! Zapomnite si to! Same „kavke“ so reve, ki v „Gorici“ niso zmožne za nikak javen nastop!

Vprašamo Mrcino: Zakaj pa ni mogel v jeseni spraviti skupaj zbor za Presernovo slavnost? Povsod so jo imeli, le v Gorici ne! Sramotno! Ako bi ne bil reči vzel on v roke, bi se slavnost gotovo vršila! Ali ne govori to — cele knjige?!

Z advokati se hočejo primerjati. — „Prismojenec“ je priobčil neki račun o pravnih troških. Odkod je ta račun, ne povedo, pač pa apelujejo na dr. Tuma in dr. Treota, naj seštejeta, da se bo videl skupen znesek. — Na to bi se dalo odgovoriti, da imenovana gospoda niti svojih ekspenzarjev ne sestevata, ker imata v to postavljeno osebo, čemu bi sestevala tuje ekspenzarje. Iz računa samega namreč je razvidno, da sega v ono dobo nazaj, ko v Gorici še ni bilo Tuma-Treove pisarnice. Vsa skrupcijada one notiče je očitna farska lopovščina! Najprej hoče pokazati ekspenzar v čudni luči, potem pa zvrniti vso reč na rame dr. Tuma in dr. Treota! Toda ekspenzar je pred vsem pravilen, in drugič — nimata dr. Tuma in dr. Treo z njim nikake dotike.

Gorje mu, kdor hodi po sodnjah! Stara je to pesem! Koliko posestev gre na boben samo zaradi tožb! In advokat je advokat, pa naj bo naprednjak ali klerikalce. Tarife imajo vsi jednake; ko jih plačujemo, se navadno vsi praskamo za ušesom. Kdor tega ne mara, naj se ve tožari! Advokat pride do samostojnosti povprečno šele v 35. letu. Stalne službe nima tudi ne penzije. In koliko ga je stalo, predno je prišel do advokature! Zato mora veliko zaslužiti, da zadosti svojim dolgotrajnim studijam in zahtevam svojega stanu.

Kaj pa duhoven? Navadno se izšola brez strokov v malih in velikih semeniščih. Preskušnje naredi vsakdo. Že v 4. letu imajo po večini mase, ki so že plačane. Kakor hitro je zapustil semenišče, je „narejen gospod“; penzija mu je takoj zagotovljena. Komu se godi bolje? Nikomur!

„Prismojenec“ se je podal na nevarno polje, primerjal duhovnika z advokatom. Ker pa je hočejo farski sleparoviti smešiti narodno-napredno stranko s tem, da priobčujajo ekspenzar odvetnika, ki je baje naprednjak, mu vrnemo mi z enakim orožjem.

Imamo tudi klerikalce med advokati, ki tudi polagajo krasne ekspenzarje. Ne morda, da bi hoteli kaj sumničiti, marveč da udarimo po brezobraznem nosu zelena farska dvojčka pri „Prismojencu“, naj sledi nekaj zgledov iz troškovnika advokata, ki je „Prim. Listu“ vzor.

1. Menična tožba za 25 gl. proti T. A. v St. Ferjanu — stroškov 20 gl. 56 kr.
2. Menična tožba za 150 gl. proti I. K. iz Kojskega — stroškov 25 gl. 04 kr.
3. Prošnja za zvršbo proti I. K. na M. — troški gl. 10-49.
4. Menična tožba za 60 gl. proti T. A. v Grgarju — troški gl. 16-22.
5. Prošnja za zvršbo proti S. I. v Gradiscu — troški gl. 11-23.
6. Enako proti G. I. v K. — troški 12 gl.
7. Menična tožba za 200 gl. proti B. K. iz Ločnika — troški gl. 21-35.
8. Menična tožba in vknjižba za 60 gl. proti S. in Č. v Dornbergu — troški gl. 20-74.
9. Menična tožba za 500 gl. proti C. J. v M. — troški gl. 31-93.
10. Prošnja za vknjižbo zastavne pravice 1500 gl. proti N. T. — troški gl. 24-51.
11. Prošnja za rubež proti T. — ču zaradi dolga 420 gl. — troški gl. 17-95.
12. Menična tožba za 200 gl. proti F. Ž. — troški gl. 26-71.
13. Prošnja za rubež proti M. A. v S. — troški gl. 17-08.
14. Tri menične tožbe za 900 gl. proti K. I. na M. — troški gl. 35-84.

15. Menična tožba za 350 gl. proti R. M. v Dornbergu — troški gl. 27-53.

To bodi majhen izpisek iz ekspenzarjev klerikalnega advokata, ljubljena v uredništvu „Prismojenca“. — Kaj smo hoteli s tem reči? Ali morda advokatu kaj očitati? Ne, tako predrzna je le farska brezobraznost! Pač pa hočemo reči le to: advokat je advokat! On ima svoje tarife, katere redko kdo rad plačuje, kakor davke, pa morajo biti plačani! Zato pa se vedno svetuje ljudstvu: Ne pravdajte se brez potrebe! — Toliko v odgovor! Ko bosta sijamska dvojčka zopet kaj razsajala, jima že še kaj posvetimo! Vprašamo le: Ali je zato dr. Pepe semeniški profesor in dr. Andrej stolni vikar v Gorici — da počenjata take zdražbarije?! Menda ne!

Čudeže jo videl. — Kurat Budin je sel v Lurd. Od tam pošilja tudi on razglednice po svetu. Poleg vsega jezovitizma je torej ostal vendar še nekoliko „sportmana“ kot „ostanek aus den guten alten Zeiten“. Jedno razglednico je poslal tudi uredništvu „Prismojenca“, a na njej te besede: „Dne 7. t. m. smo skoraj vsi romarji videli štiri čudeže, dne 8. t. m. pa dva.“ — Dr. Pepe in dr. Andrej sta se silno razveselila te razglednice. Naročila sta za njo za poseben okvirček. Ako bi to opustila, bi se zgodil v Gorici — sedmi čudež!

Nevarno ranjen. — V četrtek zvečer sta se sprla 25-letni Angel Zimolo in 21-letni Jos. Butignon v neki gostilni v St. Petru ob Soči v Furlaniji radi plačila 1/2 litra vina. Ko sta odšla iz gostilne, sta nadaljevala prepir na cesti, se spoprijela ter je bil Zimolo nevarno ranjen. Butignon mu je zadal 7 ran, med temi 4 smrtno nevarne. Napadca so zaprli.

Tolovajstva. — Klerikalci „napredujejo“. To se jim mora priznati. Goče, Skopo, sedaj pa imajo Stajerci Dramlje, kraj surov in življenju nevaren. Imeli so pripravljani shod za ustanovitev bralnega društva. Govoril je jurist Zabukovsek. Kar je pridilo med mirne zborovalce nekaj vinjenih fantov, z ranih pretepačev, ki so padli po G. Zabukovski ter ga hoteli na mestu ubiti: „Kje je tisti, ki nam hoče vero vzeti, kje je protestant, ubijmoga, mrtev mora biti, mrzel, mehak bo danes“ — tako so kričali. Zabukovsek jim je z velikimi ovirami končno usel, nevarno ranjen z nožem. Sad divje hujskajoče duhovniške politike. Svar pride pred sodnijo; poročajo, da moralnega krivca že imajo ter ga postavijo pred sodnijo. Ob svojem času več! Res lep „napredek“! Osrečevanje ljudstva kažejo v tem, da za zapeljivo v tolovajstvu! In taki ljudje naj bodo — namestniki Božji!!

Razgled po svetu.

Delegacije. — Državni proračun, predložen včeraj delegacijam, izkazuje skupno potrebsčino 357,814.966 K; v primeri z lanskim letom več 780.260 K. Prebitki iz carinskih pristojbin znašajo 110,541.299 K; v primeri z lanskim letom manje za 14,497.950 K. Na ministerstvo za vnanje stvari odpada čista potrebsčina 10,754.357 K: za 334.373 K več. Vojno ministerstvo izkazuje čisto potrebsčino 342,568.542 K, je narasla torej za 450.022 K, o: le potrebsčine odpada za redno vojsko potrebsčina 275,619 K. t. j. 2,399.447 K več nego lansko leto.

Iredni zahtevki vojske znaša 20,019.103 kron in se je zmanjšal za 5,149.425 kron. Redna potrebsčina za mornarico znaša: 30,803.200 kron; se je torej pomnožila za 2,281.540 kron. Izredna potrebsčina vojne mornarice iznaša 15,887.620 kron, torej za 918.460 kron več nego minolo leto. Potrebsčina vojske v okupiranih deželah znaša 7,367.000 kron.

Nadželnikom avstrijske delegacije je izvoljen princ Lobkovic, podadželnikom vitez Jaworski. Predsednik je omenjal v svojem govoru, da evropski mir se ni kalil kljub bojem v drugih delih sveta; omenjal je tudi udeležbo vojne na Kitajskem od naše strani. Svoj govor je zaključil z živio-klicem na cesarja.

Ogri in Dalmacija. — Zadnje dneve so se pečali listi iz Hrvaške mnogo z Dalmacijo. To pa radi tega, ker je profesor dr. Havass razlagal v Keskemetu pred velikošolsko mladino ter drugim občinstvom, da Ogri morajo stremiti za tem, pridobiti čim prej Dalmacijo za ogrsko kraljestvo. Povdarjal je, da v Dalmaciji raste nevolja radi nebrige avstrijske vlade za prospah dežele, in da pa na sploh treba priklopiti nazaj ogrski državi „ta sijajni biser nekekdaj je jake ogrske države“. Nasproti temu pa so se oglasili veljavni ogrski listi, kateri naravnost svarijo pred takimi idejami, čes, da Ogrom v njihovem interesu nikakor ne kaže, zavzemati se za Dalmacijo, ker ista je slovanska dežela, in ni upati, da bi jo pomadjarili, državi ogrski pa bi bile napravljene nove skrbi. Še s temi Slovani, ki jih hoče sedaj s silo pomadjariti, ne gre tako hitro, kakor bi želeli Ogri, kaj bo šele potem, ako se priklopi Ogrski Dalmacija. Pogum Slovanov bi le narasel, in ogrska vlada ne bi imela sredstev, braniti se „slovanski poplavi!“ Potem pa je znana reč, da Dalmacija je zanemarjena gospodarski; treba bi bilo torej, povzdigniti jo na to stran, kar pa bi stalo ogromne svote.

Nó, Dalmatinci niso zavzeti za spojenje z Ogrsko, pač pa s Hrvaško, in v združenju

z njo vidijo prospevanje svoje dežele, katero avstrijska vlada res čudovito zanemara, in dasi se temu čudijo razni naši ministri, ki jo pohajajo ter so jej divijo, se vendar skoro nič za njo ne zgodi. Radi tega jo Ogri ne marajo, pač pa bi jo radi vzeli potem, ako bi se gospodarski dvignila s pomočjo avstrijske vlade. Niso neumni ti Ogri!

Papež in Krüger. — Iz Rima brzojavljajo, da papež je poslal Krügerju pismo, v katerem mu svetuje, delovati na to, da se vojna v južni Afriki skonča čim preje. Papež je apeliral v pismu posebno na krščanska čutila Krügerja! —

Srbija. — Zdaj je torej dogdana reč, da srbska kraljica Draga ni bila v blagoslovljenem stanju. Kako pa se je vršila pravzaprav vsa reč, o tem pa je težko izreči že danes zadnjo odločno besedo. Poročila po večini trde, da srbska kraljica Draga je govorila svoj čas kralju Aleksandru o blagoslovljenem stanju le radi tega, da ga je vjela, da jo je poročil ter da ima sestro, katera je bila res v blagoslovljenem stanju, in ki je porodila v zadnjih dneh mrtvo dete. Po teh poročilih je čakala Draga tega poroda, da bi vzela otroka svoje sestre lepo na tajnem k sebi ter rekla, da je porodila, da je njen tisti otrok. To bi bila torej jako rafinirana nakana. To se ni posretilo, ker otrok se je rodil mrtev, in kraljica je baje na kolenih prosila kralja odpustanja. Neprijatelji Srbije prenašajo to vest ter govore obširno in z vso gotovostjo o sleparstvu kraljice Drage, katero imenujejo velikanski skandal.

Druga poročila pa trde, da je bila misel, da je v blagoslovljenem stanju, od strani kraljice le iluzija, da pa je bolna, da je govorila v njenem slučaju o nekaki izvanredni boleštni prikazni, katero si je razlagala ona za blagoslovljeno stanje, ali je v istini: bolezen. To je veliko bolj verjetno, in se toliko bolj, ker so jej prav zdravniški, katere je s početka vprašala, zatrdili, da je blagoslovljena. Drugače si je tudi težko razlagati, da se bo dala tako visoka oseba pregledavati v takem pogledu, ako ni mnenja, da je tako in tako. Takega mnenja, da gre tu za nekaj izrednega boleštnega, so sedaj tudi veljavni zdravniki.

Torej je najbrže prav neumestno, valiti na Srbijo zopet skandale, in na vsak način treba počakati, da se te stvari razbistrijo. Sovražniki Srbije, ki so tudi naši sovražniki, ter raznašajo s prozorno tendenco skandalozne vesti, nikakor ne gre verovati kar na slepo!

Na Španskem se pojavljajo dan za dnevom nemiri in stavke. Kmetijski delavci v Andaluziji so začeli stavkati. Poročila smatrajo to gibanje za prav nevarno. Prišlo je do spopadov med stavkovci in delavci, ki delajo. Morali so poklicati na pomoč orožnike.

Književnost.

Ruska antologija v slovenskih prevodih. Zbrala Ivan Vesel in Anton Aškerc. — (Konec.)

37. V. S. Liháčev: Otrokom (Aškerc).
38. I. Z. Surikov: Gorje (Aškerc).
39. L. I. Pajjimin: Poetu. — Hristos voskres! (Aškerc).
40. Knez D. N. Certelov: Trgovci v svetšču. — Buddova daritev (Aškerc).
41. Veliki knez Konstantin Konstantinovič: Ne! Ne verjamem. — Počiva morje. — Razcvetela si višnja je že kaj gradiš... (Aškerc).
42. S. J. Nadson: Ves nisem tvoj... (Aškerc) V Nizzi (Priatelj) — V megli — Ideal (Aškerc) — O nebu večernem sem sanjal — Kot beli prt — Ko nas objemlje mrak — V gaju zelenem (Aleksandrov) — Naprej! Moja muza je mrtva (Aškerc) — Ne govorite mi: Umrl je... (Priatelj).
43. S. O. Frug: Legenda o čaši. — Basen.
44. N. M. Minskij (Vilenkin): Naše gorje — V vasi — Ljubezen in meč — Zgodovinarju — Moja vera — Pred zarjo (Aškerc).
45. G. Jakubovič-Meljšin (Ramšev): Sam trpi — Sokrat — Opevati bi znal (Aškerc).
46. Konstantin M. Fofanov: Ženska (Aškerc). Miruje v srcu trepetanje (Priatelj). — Mladost — Triumfator — Kaj ne: vesel sem... — Bajan — Kresna noč — (Aškerc). — Bel labud po morju plaval — Sonet — V pomladno noč — (Priatelj).
47. D. S. Merežkovskij: Sejanec — Berač — Vest — Pesem ob nevhiti (Aškerc).
48. K. N. Ljčov: Spinoza (Aškerc).
49. V. L. Vjelička: Gruzinska balada — Odkritorski paša — Težka zadača — Tat — Sah Muširman — Ahmet na Minaretu — Slepec (Aškerc).
50. A. J. Ivanov — Klasik: Ljubezni čiste se poznamo... (Aškerc).
51. Fjodor K. Sologub: Strasti pozemeljskih valovi... (Priatelj). Liho — Vijolice so mi se osolžile... (Aškerc).
52. K. D. Baljmont: Iskre — Poseben kras naš svet pozna — Prerojenje — Stidljivost krasna nema se nam zdi — Na jugu — (Aškerc).
53. Knez E. E. Uhtamskij: iztok (Aškerc).
54. A. M. Fedorov: Mati — Majska noč — Prvi grom — Ne veruj, o prijatelj,

tem gorkim nočém..... — I. I. Rausseau (Aškerc).

55. V. N. Ladyženski: Umirajoči pevec — Noč in jutro (Aškerc).

56. L. M. Medvedev: Vse bogastvo naše, vse, kar je na svetu.... — V domačem zatišju (Aškerc).

57. F. Filimonov: Ruski ženski — V tovarni (Aškerc).

58. V. A. Giljarovskij: Sibirski pesem — Potepuh — (Aškerc).

59. A. A. Karinskij: Moja sreča — Gozdna poezija — (Aškerc).

60. N. A. Panov: Škrjancu (Aškerc).

61. O. N. Čjumina: Najhujša smrt (Aškerc).

62. V. P. Lebedev: Na ulici (Aškerc).

63. S. A. Safanov: Pomladne cvetlice (Aškerc).

64. A. N. Budiščev: Po boju (Aškerc).

65. M. A. Lohvickaja: Pesem ljubezni — Pesem bakhantije (Aškerc) — Dve krasoti (Vida). Moja in tvoja ljubezni — Ta išče sreče, oni slave.... — Azrael — Sonet. — In če sreča bi moja sam orel bilá.... — Ne uhajaj od mene nikamor.... — Sem mogla ne verjeti.... — Čebela zaostala sama je od roja.... — Sanje vestalke — Moje nebó — Zibelna pesem — Zvezane peruti — Povodnji cvet — Kaj mi to, če me z gorkimi gledaš očmi — (Aškerc).

66. V. A. Mazurkovič: Pomladnja noč — Zvezde — Bledi, ah, vlažni ti dni... (Aškerc).

67. N. M. Sokolov: Iz dnevnika (Aškerc).

68. D. F. Porfirov: Življenje — Da, prav imaš, prijatelj... (Aškerc).

69. V. G. Tan: V mraku (Aškerc).

70. D. M. Ratgauz: Tam ob reki sem sedel s teboj... — V vihri mojih mučnih dnij... (Aškerc).

71. V. A. Šuf: Izgnanec — Koran (Aškerc).

72. F. A. Červinskij: V Benetkah (Aškerc).

73. T. S. Ščepkina — Kupernik: V mraku — Soglasje (Aškerc).

Ker je umrl g. dekan Vesel med tiskom te knjige, je izvršil g. Anton Aškerc delo od 4. pole naprej. — »Ruska Antologija« prinese zato tudi življenjepisne črtice o pokojnem Veselu, enako o vseh ruskih pesnikih obojega spola, ki so zastopani v tej knjigi.

Iz seznama te bogate zbirke ter z dodanimi imeni slovenskih prelagateljev je razvidno, da take knjige o katerikoli slovenski književnosti Slovenci še nimamo. Ali kaj mi, niti drugi večji slovanski narodi nimajo nič podobnega!

Zato pričakujemo, da takoj seže po tej knjigi vsak slovenski razumnik. Ne bodi slovenske knjižnice, ne salona, ne sprejemnice itd., kjer ni te knjige! Cena je jako zmerna!

Št. 625.

Razpis dražbe.

C. kr. okrajni šolski svet v Gorici razpisuje zmanjševalno dražbo za zgradbo novih šolskih poslopj brez učiteljevega stanovanja za jednorazredno ljudsko šolo na Gradišču in v Bukovici.

Klicna cena za prvo stavbo je 5895 K 03 v, za drugo 5255 K 64 v.

Načrti, prevdarki in gradbeni pogoji so razgrnjeni na ogled v uradu c. kr. okrajnega šolskega sveta v uradnih urah.

Sprejemajo se le pismene ponudbe, katerim je treba priložiti 5-odstotno varščino. Rok za vlaganje ponudb poteče dne 1. junija t. l. ob 12. uri popoldne.

G. kr. okrajni šolski svet

v Gorici, dne 13. maja 1901.

Predsednik:

Attems.



Čevljarica
prodajalnica in delavnica
Ivana Ušaj-a
na Travniku št. 9.
v Gorici.

Imam na izbiri po volji gospodov vsakovrstna usnja iz imenitnejših francoskih, angleških, nemških in tudi slovenskih tovarn, n. pr. iz Ljubljane, tako, da si vsak lahko izbere po svoji volji ter naroča. Vse je po najnižjih cenah, da se ni bati konkurence. Čevlji, ki ne ugajajo, ali ne dopadajo, ostanejo na moj račun. Kdor bi po svojem ukusu rad imel izdelano kako naročilo, se mu hitro postreže. Prodajam tudi steklenice in skatljice vsakovrstnega mazila in tekočin za čevlje: rudeče, črne in lakaste.

„Okrajna posojilnica v Bovcu“

registr. zadr. z neomejeno zavezo
bode imela

27. maja ob 4. uri popold.

svoj

letni občni zbor pri „Huberju“.

Dnevni red:

1. Poučjenje letnega računa (1900.)
2. Volitev načelstva.
3. Volitev nadzorstva.

Načelstvo.

Razglas.

Na slov. oddelku tukajšne deželne kmetijske šole bo dne 23., 24. in 25. maja poučni tečaj o cepljenju trt v zeleno. Pouk se prične ob 8. uri zjutraj. — Vabijo se vsi ukaželjni trtoorejci.

V Gorici, dne 19. maja 1901.

Vodstvo kmetijske šole
poknežene grofje Goriške in Gradiščanske.

Vodja:

V. Dominko.

Št. 1133.

Razpis dražbe.

Podpisano županstvo naznanja s tem, da se oddá potom javne zmanjševalne dražbe popraviljanje župnišča v Št. Martinu (v Brdih). Klicna cena tega dela je 6937 kron in 06 vin. — Načrt, stroškovnik in gradbeni pogoji so razgrnjeni na ogled v občinski pisarnici v Kozani ob uradnih dneh in urah.

Dražilo se bode dne 28. maja t. l. od 10—12 dopoldne v občinskem uradu v Kozani. Udeležnikom dražbe je položiti pred začetkom te 5% varščino. Pismene ponudbe se sprejemajo pred dražbo.

Županstvo Kojško v Kozani

dne 15. maja 1901.

Župan:

Reya.

Anton Pečenko

Vrtna ulica 8 — GORICA — Via Giardino 8
priporoča

pristna bela
in črna vina
iz vipavskih,
furlanskih,



briskih, dal
matinskih in
isterskih
vinogradov.

Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na vse kraje avstro-ogerske monarhije v sodih od 56 litrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi uzorce.

Cene zmerna. Postrežba pošena.

Božjast.

Kdor trpi na božjasti, krčih in drugih nervoznih boleznih, naj zahteva knjižico o teh boleznih. Vdobjiva se zastoj in franko v Schwannen-Apoteke, Frankfurt A. M.

Podpisana priporočata slavnemu občinstvu v Gorici in na deželi, svojo novo urejeno

prodajalnico jestvin.

V zalogi imata tudi raznovrstne pijače, n. pr.: francoski Cognac, pristni kranjski brinjevec, domači tropinovec, fini rum, različna vina, gorazice (Senf), Ciril-Metodovo kavo in Ciril-Metodovo milo ter drugo v to stroko spadajoče blago. Postrežba točna in po zmernih cenah.

Z odličnim spoštovanjem

Kopač & Kutin,

trgovca v Semeniški ulici št. 1

v lastni hiši, kjer je »Trgovska obrtna zadruga«

Gumijeva obvezila

„Ekselsior“ in navadna
priporoča slavnemu občinstvu tvrdka

Konjedic & Zajec

v Gorici.

Prodaja se na drobno in na debelo.

Trgov.-obrtna registrirana zadruga

z neomejenim jamstvom.

V GORICI, semeniška ul. št. 1., I. nadstr.

Obrestuje hranilne vloge, stalne, ki se nalože za najmanj jedno leto po 5%, navadne po 4 1/2% in vloge na Conto-current po 3-60%. Sprejema hranilne knjižice drugih zavodov brez izgube obresti ter izdaja v zameno lastne. Rentni davek plačuje zadruga sama.

Daje posojila na poroštvo ali zastavo na 5-letno odplačevanje v tedenskih ali mesečnih obrokih, proti vknjižbi varščine na 10-letno odplačevanje, v tekočem računu po dogovoru.

Sprejema zadružnike, ki vplačujejo delež po 300 kron po 1 krovo na teden, ali daljših obrokih po dogovoru. Deleži se obrestujejo po 6-15%.

Vplačevanje se vrši osebno ali potom položnic na čekovni račun št. 842.366.

Uradne ure: od 9—12 dopoldne in od 3—4 popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9—12. dopoldne.

Karol Draščik,

pekovski mojster in sladničar
v Gorici na Kornu št. 8.

Priporoča vsakovrstno pecivo, kolače za birmance, torte i. t. d.

Priporoča se slavnemu občinstvu za mnogobrojna naročila ter obljublja solidno postrežbo po jako zmernih cenah.

Josip Valentinčič

pekovski mojster

v Gorici, v Raštelju št. 29.

priporoča

vedno sveži kruh, navadni in najfinejši, pecivo, razne kolače, torte itd. itd.

po zmernih cenah.

Leta 1881. v Gorici ustanovljena tvrdka

E. Riessner, v Nunski ulici 3,

(nasproti nunski cerkvi)

priporoča preč. duhovščini in slav. občinstvu svojo lastno izdelovalnico umetnih cvetlic za vsakovrstne cerkvene potrebe. Ima veliko zalogo nagrobnih vencev, za mrtvaške potrebe, voščene sveče itd. vse po zmernih cenah. Naročila za deželo izvršuje točno in solidno. Priporoča slav. občinstvu tudi svojo tiskarno črk na perilo.

Rihard Brass

Gorica

zaloga vin in špirta na debelo.
Ulica Vetturini št. 11.

Domača, istrska in dalmatinska vina ter žganja prve vrste po nizkih cenah.

Anton Obidič,

čevljar

v Semeniški ulici št. 4

v Gorici

priporoča se

za raznovrstna naročila po meri

za gospe in gospode.

Naročila se izvršuje hitro.

Anton Kuštrin

trgovec

z jedilnim blagom

Gospoška ulica št. 23 (v lastni hiši).

Priporoča svojo zalogo jestvin, kolonijali, vsakovrstnega olja, navadnega in najfinejšega „Luka“ po jako nizkih cenah. — V zalogi se dobivajo testenine tvrdke Žnidarskič & Valenčič v Ilirski Bistrici; cikorija in žveplenke družbe sv. Cirila in Metoda ter moke vseh vrst iz mlinov Jochmann iz Ajdovščine in Majdiča iz Kranja.

Razpisi naročeno blago tudi na deželo po pošti od 5 kilogr. naprej.

Dobre ure in po ceni!

s 3-letnim pismenim jamstvom

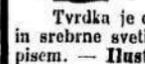
razpošilja na zasebnike

Hanns Konrad,

tovarna ur ter izvoz zlatine

Most (Česko).

Dobra ura Rem. iz niklja fl. 3.75; srebrna ura Rem. fl. 5.80; srebrna verižica fl. 1.20; budilnik iz niklja fl. 1.95.



Tvrška je odlikovana s c. kr. orlom; ima zlate in srebrne svetlinje iz razstav ter tisoče priznanih pism. — Ilustrovan cenik zastoj!

Dunajski zobni ateljé

v Gorici, Raštelj št. 21, II. nadstropje.

Vlagajo se naravnim potom, pri jedi popolnoma rabljivi umetni zobovi, brez nikakih bolečin ter brez odstranjenja zobnih korenin.

Zobovje na zračni tlak

(Specijaliteti).

Popraviljanje in prenavljanje obrabljene zobovja.

Naročila izgotavlja dobro, hitro in v ceno.

Govorne ure:

od 9. ure dopoldne do 5. popoldne.

Išče se

praktikanta ali praktikantinja

za veliko čevljarstvo obrt v Gorici.

Ponudbe na naše upravništvo.

Veliko zalogo

šivalnih strojev, dvokoles in slamoreznic raznih sistemov prve angleške tovarne „Heltcal“

ima

SAUNIG & DEKLEVA V GORICI

ulica Municipio št. 1

mehanična delavnica v Nunski ulici št. 16

kjer je bila prej prodajalnica.

V zalogi imamo nad 100 šivalnih strojev vsake vrste na razpolago, kakor za šivilje, krojače, čevljarje in sedlarje, tudi za umetno vezenje (Stickerel).

Cene so v gotovini od 80 gld. naprej.

Z nami je vsaka konkurenca nemogoča!

Se tople priporočamo z odličnim spoštovanjem udani

SAUNIG & DEKLEVA.

Velika zaloga vsakovrstnih obuval

Jos. Cociancig-a v Gorici

nasproti ljudskemu vrtu Corso Giuseppe Verdi 25.

Velika izbér najnovjših obuval
po zmernih cenah.

Edina zaloga obuval lastnega izdelka
za Gorico in deželo.

Prodaja različnih angleških mazil za svetliti čevlje, barvane, črne in lakaste.

Velika izbér.

Lepa prilika.